

Μια σειρά της
Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

8 εκατ.
ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 40 ΧΩΡΕΣ

Vampire Diaries

ΒΙΒΛΙΟ 9

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ 2:

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: VAMPIRE DIARIES 9 – THE HUNTERS 2: MOONSONG

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **VAMPIRE DIARIES 9 – Οι κυνηγοί 2:**

Το τραγούδι του φεγγαριού

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουριδά

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Tom Forget

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© L. J. Smith, 2012

Published by arrangement with Rights People, London.

© Εικόνας εξωφύλλου: Carrie Schechter

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0545-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

ΒΙΒΛΙΟ 9

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ 2:
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

1

Αγαπημένο μου Ημερολόγιο

Είμαι τρομοκρατημένη!

Η καρδιά μου βροντοχτυπάει, το στόμα μου έχει στεγνώσει και τα χέρια μου τρέμουν. Πέρασα πάρα πολλά και επέζησα. Βρικόλακες, λυκάνθρωποι, φαντάσματα, στοιχειά... Όσα δεν είχα καν φανταστεί υπήρχαν στ' αλήθεια. Και τώρα είμαι κατατρομαγμένη. Γιατί;

Γιατί απλώς φεύγω από το σπίτι.

Ξέρω ότι αυτό είναι απόλυτα και σχιζοφρενικά γελοίο. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, σχεδόν δε φεύγω από το σπίτι. Πάω στο πανεπιστήμιο, που με το αυτοκίνητο είναι μόνο λίγες ώρες μακριά απ' αυτό το αγαπημένο σπίτι στο οποίο έχω ζήσει όλη μου τη ζωή. Όχι, δε θα αρχίσω πάλι να κλαίω. Θα μείνω στο ίδιο δωμάτιο με την Μπόνι και τη Μέρεντιθ, τις δύο καλύτερές μου φίλες. Στην ίδια φοιτητική εστία, δύο ορόφους μόνο πιο ψηλά, θα μένει ο πολυαγαπημένος μου Στέφαν. Ο άλλος καλύτερός μου φίλος, ο Ματ, θα μένει, σε μικρή απόσταση με τα πόδια, στην ίδια πανεπιστημιούπολη. Ακόμη και ο Ντέιμον θα μένει σ' ένα διαμέρισμα στην κοντινή πόλη.

Ειλικρινά, δε θα μπορούσα ποτέ να βρεθώ σε πιο γνωστό και οικείο περιβάλλον, εκτός κι αν δεν έφευγα ποτέ απ' αυτό το σπίτι. Είμαι μια δειλή κλαψιάρρα. Νιώθω, όμως, ότι μόλις επέστρεψα και ξαναβρήκα το σπίτι μου –την οικογένειά μου, τη ζωή μου–, αφού είχα εξαφανιστεί όντας εξό-

ριστη για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, και τώρα πρέπει ξαφνικά να ξαναφύγω.

Μάλλον έχω επηρεαστεί κι από το ότι αυτές οι τελευταίες λίγες εβδομάδες του καλοκαιριού ήταν υπέροχες. Όση διασκέδαση στερηθήκαμε τους τελευταίους μήνες –επειδή πολεμήσαμε τα κιτσούνε, ταξιδέψαμε στη Σκοτεινή Διάσταση, παλέψαμε με το Φάντασμα της Ζήλιας και κάναμε και όλα τα άλλα εξαιρετικά-μη-διασκεδαστικά πράγματα που κάναμε– τη ζήσαμε συμπυκνωμένη μέσα σε τρεις απολαυστικές βδομάδες. Πηγαίναμε για πικ νικ και κοιμόμασταν τα βράδια ο ένας στο σπíti του άλλου· πηγαίναμε για κολύμπι· πηγαίναμε μαζί και για ψώνια. Πήγαμε ακόμη και στο τοπικό πανηγύρι, όπου ο Ματ κέρδισε μια χνουδωτή τίγρη για την Μπόνι, και έγινε κατακόκκινος όταν εκείνη τσίριξε από χαρά και πήδηξε στην αγκαλιά του. Ο Στέφαν με φίλησε στην κορυφή της ρόδας του λούνα παρκ, όπως ακριβώς θα φιλούσε τη φίλη του ο οποιοσδήποτε φυσιολογικός άντρας μια υπέροχη καλοκαιρινή βραδιά.

Ήμασταν πολύ χαρούμενοι. Ζούσαμε απόλυτα φυσιολογικά, μ' έναν τρόπο που πίστευα ότι δε θα ξαναζούσαμε ποτέ.

Γι' αυτό μάλλον έχω τρομάξει. Φοβάμαι μήπως αυτές οι λίγες βδομάδες δεν ήταν παρά μια λαμπερή, φωτεινή παρένθεση και μήπως, τώρα που τα πράγματα αλλάζουν, ξαναγυρίσουμε στο σκοτάδι και στη φρίκη. Όπως ακριβώς το έλεγε κι εκείνο το ποίημα που διαβάσαμε στο μάθημα της αγγλικής γλώσσας το περασμένο φθινόπωρο: *Τίποτα χρυσοφένιο δε διαρκεί*.*

Όχι για μένα, τουλάχιστον.

Ακόμη και ο Ντέιμον...

* Αναφορά στο ποίημα του Αμερικανού ποιητή Robert Lee Frost (1874-1963) «Nothing gold can stay»: *Nature's first green is gold, / Her hardest hue to hold. / Her early leaf's a flower; / But only so an hour. / Then leaf subsides to leaf. / So Eden sank to grief, / So dawn goes down to day. / Nothing gold can stay.* (Σ.τ.Μ.)

Τα δυνατά βήματα που ακούστηκαν στο χολ του κάτω ορόφου απέσπασαν την προσοχή της, και η Έλενα Γκίλμπερτ για μια στιγμή σταμάτησε να γράφει. Έριξε μια ματιά στα δύο τελευταία χαρτοκιβώτια που ήταν στο δωμάτιό της. Μάλλον είχαν έρθει ο Στέφαν και ο Ντέιμον να την πάρουν.

Ήθελε όμως να τελειώσει αυτό που σκεφτόταν, να εκφράσει την τελευταία ανησυχία που τριβέλιζε τον νου της αυτές τις τέλειες εβδομάδες. Ξανακοίταξε το ημερολόγιό της και άρχισε να γράφει πιο γρήγορα τις σκέψεις της, για να προλάβει να τις τελειώσει πριν φύγει.

Ο Ντέιμον έχει αλλάξει. Από τότε που νικήσαμε το Φάντασμα της Ζήλιας είναι πιο καλοσυνάτος... Όχι μόνο μ' εμένα, όχι μόνο με την Μπόνι, στην οποία είχε πάντα αδυναμία, αλλά ακόμη και με τον Ματ και τη Μέρεντιθ. Εξακολουθεί να είναι απίστευτα εκνευριστικός και απρόβλεπτος –δε θα ήταν άλλωστε ο εαυτός του χωρίς αυτά– αλλά δεν εκπέμπει πια εκείνη την παλιά σκληρότητα. Τουλάχιστον όχι όσο συνήθιζε.

Αυτός και ο Στέφαν μοιάζει να έχουν αρχίσει να κατανοούν ο ένας τον άλλον. Ξέρουν ότι τους αγαπώ και τους δύο αλλά, παρ' όλα αυτά, δεν έχουν αφήσει τη ζήλια να μπει ανάμεσά τους. Συναισθηματικά, έχουν πλησιάσει ο ένας τον άλλον και συμπεριφέρονται σαν αληθινά αδέρφια, μ' έναν τρόπο που δεν το έκαναν ποτέ άλλοτε. Υπάρχει αυτή η ευαίσθητη ισορροπία ανάμεσα στους τρεις μας, η οποία διατηρήθηκε μέχρι το τέλος του καλοκαιριού. Ανησυχώ, ωστόσο, μήπως τη διαλύσει κάποια δικιά μου αστοχία, και μήπως χωρίσω κι εγώ τα αδέρφια, όπως η πρώτη αγάπη τους, η Κατερίνε. Και τότε θα χάσουμε για πάντα τον Ντέιμον.

Η θεία Τζούντιθ τη φώναξε, και ακούστηκε ανυπόμονη: «Έ-λε-ναα!»

«Έρχομαι!» απάντησε η Έλενα. Και συμπλήρωσε βιαστικά λίγες ακόμη προτάσεις στο ημερολόγιό της.

Όμως, αυτή η καινούργια ζωή ίσως να είναι υπέροχη.

Ίσως βρω όλα αυτά που έψαχνα πάντα. Δεν μπορώ να μείνω κολλημένη στο λύκειο, ούτε στη ζωή μου εδώ, στο σπίτι μου. Ποιος ξέρει άλλωστε; Αυτή τη φορά, ίσως να διαρκέσει το χρυσάφι...

«Έλενα! Το αμάξι περιμένει!»

Η θεία Τζούντιθ είχε αρχίσει σίγουρα να αγχώνεται. Ήθελε να πάει την Έλενα στο πανεπιστήμιο με το δικό της αμάξι. Αλλά η Έλενα ήξερε ότι δε θα μπορούσε να αποχαιρετήσει την οικογένειά της χωρίς δάκρυα, και γι' αυτό ζήτησε από τον Στέφαν και τον Ντέιμον να την πάρουν με το δικό τους αυτοκίνητο. Ένωθε πιο άνετα να βάλει τα κλάματα εκεί, στο σπίτι, παρά να κλαψουρίζει σε όλη τη διαδρομή μέχρι το πανεπιστήμιο του Ντάλκρεστ. Από τη στιγμή που η Έλενα είχε αποφασίσει να πάει μαζί με τους αδερφούς Σαλβατόρε, η θεία Τζούντιθ αναστατωνόταν με κάθε μικρολεπτομέρεια, γιατί ανησυχούσε μήπως η Έλενα δε θα έκανε την τέλεια αρχή στο πανεπιστήμιο δίχως να είναι εκείνη εκεί για να επιβλέπει τα πάντα. Η Έλενα ήξερε ότι όλα αυτά συνέβαιναν επειδή η θεία Τζούντιθ την αγαπούσε.

Έκλεισε βιαστικά το ημερολόγιό της με το μπλε βελούδινο εξώφυλλο και το έριξε σ' ένα ανοιχτό χαρτοκιβώτιο. Σηκώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα. Πριν την ανοίξει, όμως, γύρισε κι έριξε μια τελευταία ματιά στο δωμάτιό της.

Φαινόταν πολύ άδειο – από τους τοίχους έλειπαν οι αγαπημένες της αφίσες και από τη βιβλιοθήκη τα μισά βιβλία της. Στην ντουλάπα και τη συρταριέρα της είχαν μείνει ελάχιστα ρούχα. Όλα τα έπιπλα εξακολουθούσαν να βρίσκονται στη θέση τους, αλλά τώρα που ο χώρος είχε αδειάσει από τα περισσότερα πράγματά της, θύμιζε περισσότερο ένα απρόσωπο δωμάτιο ξενοδοχείου παρά το παρήγορο λιμάνι της παιδικής της ηλικίας.

Είχαν συμβεί πάρα πολλά εκεί. Στην πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο, όταν ήταν μικρή, καθόταν στην αγκαλιά του πατέρα της και διάβαζαν μαζί. Αυτή, η Μπόνι και η Μέρεντιθ –αλλά και η Κάρολιν, που τότε ήταν ακόμη καλές φίλες– είχαν περά-

σει εκεί σίγουρα εκατό τουλάχιστον νύχτες λέγοντας τα μυστικά τους ή διαβάζοντας, και ατέλειωτες ώρες όπου ντύνονταν για χορούς ή απλώς για να βγουν βόλτα. Ο Στέφαν την είχε φιλήσει εκεί ένα ξημέρωμα, και εξαφανίστηκε στη στιγμή όταν μπήκε ξαφνικά η θεία Τζούντιθ για να την ξυπνήσει. Η Έλενα θυμήθηκε και το σκληρό, θριαμβευτικό χαμόγελο του Ντέιμον όταν τον προσκάλεσε να μπει μέσα για πρώτη φορά – αλήθεια, είχε την αίσθηση ότι αυτό ήταν κάτι που είχε συμβεί πριν από εκατομμύρια χρόνια. Θυμήθηκε και τη χαρά της μόλις πριν από λίγο καιρό, όταν ο Ντέιμον εμφανίστηκε εκεί μια σκοτεινή νύχτα ενώ όλοι νόμιζαν ότι ήταν νεκρός.

Κάποιος χτύπησε σιγανά την πόρτα, κι αμέσως μετά την άνοιξε διάπλατα. Στο κατώφλι στεκόταν και την κοιτούσε ο Στέφαν.

«Έτοιμη;» τη ρώτησε. «Η θεία σου έχει αρχίσει να ανησυχεί. Πιστεύει ότι αν δε φύγουμε αμέσως δε θα έχεις τον χρόνο να τακτοποιήσεις τα πράγματά σου πριν από την Υποδοχή των Πρωτοετών».

Η Έλενα τον πλησίασε και τον τύλιξε με τα μπράτσα της. Το κορμί του μύριζε καθαριότητα και άρωμα δάσους. Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του. «Έρχομαι», του είπε. «Δυσκολεύομαι απλώς να πω αντίο, καταλαβαίνεις τώρα... Τα πάντα αλλάζουν».

Ο Στέφαν της έκλεισε απαλά τα χείλη μ' ένα φιλή. «Καταλαβαίνω...» της είπε όταν σταμάτησε να τη φιλάει, και χάιδεψε απαλά με το δάχτυλό του την καμπύλη του κάτω χείλους της. «Θα κατεβάσω αυτά τα χαρτοκιβώτια. Εσύ μείνε ένα λεπτό ακόμη. Η θεία Τζούντιθ θα νιώσει καλύτερα αν δει να τα βάζουμε στο αμάξι».

«Εντάξει. Κατεβαίνω κι εγώ αμέσως».

Ο Στέφαν έφυγε απ' το δωμάτιο κουβαλώνοντας τα χαρτοκιβώτια, και η Έλενα αναστέναξε ρίχνοντας και πάλι μια ματιά τριγύρω. Στο παράθυρο κρέμονταν ακόμη οι γαλάζιες κουρτίνες με τα λουλούδια που είχε φτιάξει η μητέρα της όταν η Έλενα ήταν εννέα χρόνων. Θυμήθηκε τη μητέρα της να την αγκαλιάζει βουρκωμένη, όταν το μικρό κοριτσάκι της της είπε ότι

ήταν πια πολύ μεγάλη για να έχει κουρτίνες με το αρκουδάκι Winnie the Pooh.

Τα μάτια της Έλενας γέμισαν δάκρυα και πέρασε τα μαλλιά της πίσω από τα αυτιά της, επαναλαμβάνοντας την κίνηση που έκανε συνήθως η μητέρα της όταν σκεφτόταν κάτι δύσκολο. Η Έλενα ήταν παιδί όταν πέθαναν οι γονείς της. Αν ζούσαν, ίσως αυτή και η μητέρα της να ήταν πια φίλες, να αναγνώριζαν ισότιμα η μία την άλλη και να μην ήταν απλώς μητέρα και κόρη.

Οι γονείς της είχαν σπουδάσει κι εκείνοι στο πανεπιστήμιο του Ντάλκρεστ. Εκεί μάλιστα είχαν γνωριστεί. Στο ισόγειο, πάνω στο πιάνο, υπήρχε μια φωτογραφία από την ημέρα της αποφοίτησης, όπου φορούσαν τις ακαδημαϊκές τηβέννους και στέκονταν στο ηλιόλουστο γρασίδι μπροστά στη βιβλιοθήκη του Ντάλκρεστ, γελαστοί και απίστευτα νέοι.

Πηγαίνοντας στο Ντάλκρεστ, η Έλενα ίσως να τους ένιωθε πιο κοντά της. Ίσως να μάθαινε περισσότερα για τον αληθινό χαρακτήρα τους, και όχι απλώς για τη μαμά και τον μπαμπά που είχε γνωρίσει όταν ήταν μικρή. Ανάμεσα στα νεοκλασικά κτίρια και τις μεγάλες πρασιές με το γρασίδι του πανεπιστημίου ίσως έβρισκε τη χαμένη οικογένειά της.

Όχι, στην πραγματικότητα δεν έφευγε. Προχωρούσε απλώς στη ζωή της.

Η Έλενα έσφιξε το σαγόνι της και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Στο ισόγειο, η θεία Τζούντιθ, ο σύζυγός της ο Ρόμπερτ και η Μάργκαρετ, που την περίμεναν στο χολ, γύρισαν και την κοίταξαν καθώς κατέβαινε τη σκάλα. Η θεία Τζούντιθ ήταν φυσικά αναστατωμένη. Δεν μπορούσε ούτε στιγμή να μείνει ακίνητη – έσφιγγε τα χέρια της, τακτοποιούσε τα μαλλιά της και έπαιζε με τα σκουλαρίκια της. «Έλενα, είσαι σίγουρη ότι πήρες όλα όσα σου χρειάζονται; Ήταν πάρα πολλά αυτά που έπρεπε να θυμηθείς», είπε συνοφρυωμένη.

Η ολοφάνερη αναστάτωση της θείας της διευκόλυνε την Έλενα να χαμογελάσει καθησυχαστικά και να την αγκαλιάσει. Η θεία Τζούντιθ την έσφιξε στην αγκαλιά της χαλαρώνοντας για μια στιγμή, και ρούφηξε τη μύτη της. «Θα μου λείψεις, γλυκιά μου», της είπε.

«Κι εμένα θα μου λείψεις», είπε η Έλενα με χείλη που έτρεμαν από τη συγκίνηση, κι έσφιξε πιο δυνατά τη θεία Τζούντιθ. Μετά, γέλασε ταραγμένη και είπε: «Θα ξανάρθω όμως. Αν ξέχασα κάτι, ή αν μου λείπετε αφόρητα, θα έρθω για ένα Σαββατοκύριακο. Δεν είναι ανάγκη να περιμένω μέχρι την Ημέρα των Ευχαριστιών* για να σας δω».

Δίπλα τους, μετακινώντας το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο, ο Ρόμπερτ ξερόβηξε. Η Έλενα άφησε τη θεία Τζούντιθ και τον κοίταξε.

«Λοιπόν, ξέρω ότι οι φοιτητές έχουν πολλά έξοδα», της είπε. «Και επειδή δε θέλουμε να ανησυχείς για τα χρήματα, σου ανοίξαμε έναν λογαριασμό στο υποκατάστημα του πανεπιστημίου, αλλά...» άνοιξε το πορτοφόλι του και έδωσε στην Έλενα μια χούφτα χαρτονομίσματα. «Μήπως χρειαστείς κάτι έκτακτο», είπε μισοκομπιάζοντας.

«Ωω!» είπε η Έλενα, συγκινημένη και κάπως ταραγμένη. «Σε ευχαριστώ πολύ, Ρόμπερτ, αλλά στ' αλήθεια δεν ήταν ανάγκη».

Εκείνος, αμήχανος, τη χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο. «Θέλουμε να έχεις ό,τι χρειάζεσαι», είπε αποφασιστικά.

Η Έλενα του χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη, δίπλωσε τα χρήματα και τα έβαλε στην τσέπη της.

Δίπλα στον Ρόμπερτ, η Μάργκαρετ είχε καρφώσει το βλέμμα της στα παπούτσια της. Η Έλενα γονάτισε μπροστά της και έπιασε τα χέρια της μικρής αδερφής της. «Μάργκαρετ;» είπε.

Μεγάλα γαλάζια μάτια καρφώθηκαν στα δικά της. Η Μάργκαρετ, συνοφρυωμένη, κούνησε πέρα-δώθε το κεφάλι της με σφιγμένα τα χείλη.

«Θα μου λείψεις παρά πολύ, Μέγκι», είπε η Έλενα και την αγκάλιασε, με μάτια και πάλι γεμάτα δάκρυα. Τα απαλά, σαν χνούδι πικραλίδας μαλλιά της μικρής αδερφής της χάιδεψαν το μάγουλό της. «Θα ξανάρθω, όμως, για τη Γιορτή των Ευχα-

* Στις Η.Π.Α. η Ημέρα των Ευχαριστιών γιορτάζεται την τέταρτη Πέμπτη του Νοέμβρη. (Σ.τ.Μ.)

ριστιών, και ίσως έρθεις κι εσύ κάποια στιγμή να με δεις στο πανεπιστήμιο. Θα ήθελα πολύ να δουν τη μικρή αδερφή μου όλοι οι καινούργιοι φίλοι μου».

Η Μάργκαρετ ξεροκατάπιε.

«Δε θέλω να φύγεις», είπε σιγανά, κι ακούστηκε απαρηγόρητη. «Πάντα φεύγεις!»

«Ω γλυκιά μου...» είπε η Έλενα σαν χαμένη, κι έσφιξε πιο δυνατά την αδερφή της. «Αλλά πάντα ξαναγυρίζω, έτσι;»

Η Έλενα ανατρίχιασε. Αναρωτήθηκε για άλλη μια φορά τι να θυμόταν άραγε η Μάργκαρετ απ' αυτά που είχαν συμβεί πράγματι στο Φελς Τσερτς την περασμένη χρονιά. Οι Γυναίκες-Φρουροί τούς είχαν υποσχεθεί ότι θα άλλαζαν τις αναμνήσεις όλων από εκείνους τους σκοτεινούς μήνες, τότε που οι βρικόλακες, οι λυκάνθρωποι και τα κιτσούνε παραλίγο να καταστρέψουν εντελώς την πόλη – τότε που και η ίδια η Έλενα είχε πεθάνει και μετά είχε αναστηθεί. Απ' ό,τι φαινόταν, ωστόσο, δεν τα είχαν καταφέρει με όλους. Ο Κάλεμπ Σμόλγουντ θυμόταν και το αθώο πρόσωπο της Μάργκαρετ έπαιρνε μερικές φορές μια παράξενη έκφραση. Σαν να γνώριζε.

«Έλενα...» είπε η θεία Τζούντιθ, με φωνή βραχνή από τη συγκίνηση, «πρέπει να φύγεις».

Η Έλενα έσφιξε ξανά την αδερφή της.

«Εντάξει», είπε, κι αμέσως σηκώθηκε και πήρε την τσάντα της. «Θα σας τηλεφωνήσω απόψε για να σας πω πώς τακτοποιήθηκα».

Η θεία Τζούντιθ έγενεψε καταφατικά. Η Έλενα της έδωσε άλλο ένα γρήγορο φιλί. Μετά σκούπισε τα μάτια της και άνοιξε την εξώπορτα.

Μόλις βγήκε έξω, ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της τυφλωμένη από τον λαμπερό ήλιο. Ο Ντέιμον και ο Στέφαν στέκονταν ακουμπισμένοι στο φορτηγό που είχε νοικιάσει ο Στέφαν, έχοντας φορτώσει τα πράγματά της στο πίσω μέρος. Καθώς τους πλησίαζε, σήκωσαν το βλέμμα τους και της χαμογέλασαν ταυτόχρονα.

Ωωω! Ήταν και οι δύο τόσο όμορφοι. Ακόμη και μετά από τόσον καιρό, αναστατώνόταν κοιτώντας τους και μόνο. Ο Στέ-

φαν, ο αγαπημένος της Στέφαν, που τα πράσινα σαν φύλλα δέντρων μάτια του έλαμψαν τη στιγμή που την είδε, ήταν υπέροχος με το κλασικό προφίλ του και αυτή τη γλυκιά, ανεπαίσθητη καμπύλη του κάτω χείλους του, που ήταν πρόκληση για φιλιά.

Και ο Ντέιμον –με το φωτεινό ωχρο δέρμα, τα κατάμαυρα βελούδινα μάτια και τα μεταξένια μαλλιά του– έμοιαζε εκλεπτυσμένος και ταυτόχρονα επικίνδυνος. Κάθε φορά που έβλεπε το αστραφτερό χαμόγελο του Ντέιμον κάτι μέσα της τεντωνόταν νωχελικά και γουργούριζε, σαν πάνθηρας που αναγνωρίζει το ταίρι του.

Και τα δύο ζευγάρια μάτια την κοιτούσαν εξίσου τρυφερά και κτητικά.

Οι αδερφοί Σαλβατόρε ήταν πλέον δικοί της. Εκείνη, όμως, τι θα έκανε; Με τη σκέψη αυτή συνοφρυώθηκε και καμπούριασε ανήσυχη τους ώμους της. Αλλά αμέσως μετά έσβησε τις ρυτίδες από το μέτωπό της, χαλάρωσε και τους ανταπέδωσε το χαμόγελο. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει.

«Ωρα να πηγαίνουμε», είπε, ανασηκώνοντας το πρόσωπό της προς τον ήλιο.

2

Η Μέρεντιθ πίεζε δυνατά τον μετρητή στη βαλβίδα στο αριστερό πίσω λάστιχο του αμαξιού της καθώς μετρούσε την πίεση του αέρα. Η πίεση ήταν εντάξει.

Και τα τέσσερα λάστιχα ήταν σωστά φουσκωμένα. Το αντιψυκτικό υγρό, τα λάδια του αυτοκινήτου και τα υγρά της μπαταρίας ήταν όλα συμπληρωμένα, η μπαταρία ήταν καινούργια, ο γρύλος και η ρεζέρβα ήταν σε τέλεια κατάσταση. Έπρεπε να το είχε φανταστεί. Οι γονείς της δεν ήταν απ' αυτούς που θα άφηναν τις δουλειές τους και θα έμεναν σπίτι για να την αποχαιρετήσουν επειδή θα έφευγε για το πανεπιστήμιο. Ήξεραν ότι δε χρειαζόταν κανάκεμα, αλλά της έδειχναν την αγάπη τους προβλέποντας τα πάντα, ώστε να είναι εκείνη ασφαλής και απόλυτα προετοιμασμένη ό,τι κι αν συνέβαινε. Δεν της είπαν, φυσικά, ότι είχαν ελέγξει τα πάντα· ήθελαν να μην πάψει η ίδια να προστατεύει τον εαυτό της.

Το μόνο που της απέμενε να κάνει ήταν να φύγει. Αλλά αυτό ακριβώς ήταν και το μόνο που δεν ήθελε να κάνει.

«Έλα μαζί μου», είπε στον Άλαρικ χωρίς να τον κοιτάξει, και σιχάθηκε το ελαφρό τρεμούλιασμα που ένιωσε στη φωνή της. «Για μια-δυο βδομάδες μόνο».

«Το ξέρεις ότι δεν μπορώ», απάντησε αμήχανα εκείνος, χαϊδεύοντας απαλά με το χέρι του την πλάτη της. «Αν έρθω μαζί σου, μετά δε θα θέλω να φύγω. Έτσι, λοιπόν, είναι καλύτερα. Θα απολαύσεις τις πρώτες βδομάδες στο πανεπιστήμιο όπως όλοι οι άλλοι καινούργιοι φοιτητές, δίχως να έχεις κά-

ποιον να σε περιορίζει. Και μετά, σύντομα, θα έρθω να σε δω».

Το ψηλό κορίτσι γύρισε προς το μέρος του και διασταυρώθηκαν τα βλέμματά τους. Τα χείλη του ήταν ελάχιστα σφιγμένα και η Μέρεντιθ κατάλαβε ότι το να χωρίσουν πάλι, λίγες μόνο βδομάδες αφότου είχαν ξαναβρεθεί, ήταν και γι' αυτόν τόσο δύσκολο όσο και για εκείνη. Έγειρε και τον φίλησε απαλά.

«Καλύτερα που δεν πήγα στο Χάρβαρντ», μουρμούρισε. «Γιατί τώρα είμαι πολύ πιο κοντά...»

Στο τέλος του καλοκαιριού, εκείνη και ο Ματ είχαν καταλάβει ότι δεν μπορούσαν να αφήσουν τους φίλους τους και να φύγουν για πανεπιστήμια μακριά από την πολιτεία τους, όπως είχαν σχεδιάσει. Όλοι είχαν περάσει πάρα πολλά, και ήθελαν να μείνουν και πάλι όλοι μαζί για να προστατεύουν ο ένας τον άλλον· το ήθελαν πολύ περισσότερο απ' όσο να πάνε οπουδήποτε αλλού.

Ο τόπος τους κόντεψε να καταστραφεί περισσότερες από μία φορές, και μόνο με τον εκβιασμό της Έλενας στο Δικαστήριο του Ουρανού είχαν αποκατασταθεί τα πάντα και είχαν σωθεί οι οικογένειές τους. Δεν μπορούσαν να φύγουν! Όχι, εφόσον ήταν οι μόνοι που πάλευαν με το σκοτάδι που υπήρχε εκεί έξω, το σκοτάδι που πάντα θα προσέλκυε η Δύναμη των υπερφυσικών γεωμαγνητικών γραμμών που διέσχιζαν την περιοχή του Φελς Τσερτς. Το Ντάλκρεστ ήταν πολύ κοντά, και θα μπορούσαν εύκολα να επιστρέψουν αν εμφανιζόταν και πάλι κάποιος απειλητικός κίνδυνος.

Έπρεπε να προστατεύουν τον τόπο τους.

Έτσι, ο Στέφαν είχε πάει στη γραμματεία του Ντάλκρεστ και, χρησιμοποιώντας τις μαγικές ικανότητες του βρικόλακα, άλλαξε κάπως τα πράγματα: ο Ματ ξαναβρέθηκε με την ποδοσφαιρική υποτροφία του για το Ντάλκρεστ, την οποία είχε απορρίψει την άνοιξη προτιμώντας το πανεπιστήμιο του Κεντ Στέιτ· και τη Μέρεντιθ όχι μόνο την περίμεναν ως μία από τις καινούργιες πρωτοετείς φοιτήτριες, αλλά θα έμενε σ' ένα τρίκλινο δωμάτιο μαζί με την Μπόνι και την Έλενα στην καλύτερη φοιτητική εστία της πανεπιστημιούπολης. Για μία και μοναδική

κή φορά, έτσι για αλλαγή, οι υπερφυσικές δυνάμεις είχαν λειτουργήσει προς όφελός τους.

Παρ' όλα αυτά, η Μέρεντιθ έπρεπε να απαρνηθεί δύο όνειρά της για να βρεθεί εκεί: το Χάρβαρντ, και τον Άλαρικ δίπλα της.

Κούνησε αργά το κεφάλι της – αυτά τα όνειρα ήταν ασύμβατα έτσι κι αλλιώς. Ο Άλαρικ δε θα μπορούσε να είχε πάει στο Χάρβαρντ μαζί της. Ο Άλαρικ θα έμενε εκεί, στο Φελς Τσερτς, για να ερευνήσει τις πηγές των υπερφυσικών φαινομένων που είχαν συμβεί στην ιστορία της πόλης. Ευτυχώς, το πανεπιστήμιο του Ντιουκ του επέτρεψε να συμπεριλάβει κι αυτό στη διατριβή του που αφορούσε την παραψυχολογία. Θα μπορούσε, επομένως, ταυτόχρονα να παρακολουθεί κι αν η πόλη βρισκόταν πάλι σε κίνδυνο. Προς το παρόν, λοιπόν, θα έπρεπε να είναι χώρια, ανεξάρτητα από το πού θα επέλεγε να πάει η Μέρεντιθ. Και το Ντάλκρεστ ήταν, τουλάχιστον, πολύ πιο κοντά με το αυτοκίνητο.

Η επιδερμίδα του Άλαρικ είχε σκουρύνει κάπως από τον ήλιο, και πάνω στα ζυγωματικά του υπήρχαν σκόρπιες χρυσαφίες φακίδες. Τα πρόσωπά τους ήταν τόσο κοντά, που η Μέρεντιθ ένιωθε τη ζεστασιά της ανάσας του.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ψιθυριστά.

«Τις φακίδες σου», του απάντησε. «Είναι υπέροχες!» Πήρε μια ανάσα και τραβήχτηκε μακριά του. «Σε αγαπώ», του είπε. Και, πριν προλάβει να την πνίξει ένα κύμα λαχτάρας γι' αυτόν, πρόσθεσε βιαστικά: «Πρέπει να φύγω!» Σήκωσε μία από τις βαλίτσες που ήταν δίπλα στο αμάξι και την έριξε στο πορτμπαγκάζ.

«Κι εγώ σ' αγαπώ», της είπε ο Άλαρικ. Έσφιξε το χέρι της για μια στιγμή και την κοίταξε βαθιά στα μάτια. Μετά έβαλε και την τελευταία βαλίτσα μέσα στο πορτμπαγκάζ και έκλεισε με δύναμη το καπάκι.

Η Μέρεντιθ του έδωσε ένα γρήγορο και δυνατό φιλί και χώθηκε βιαστικά στο κάθισμα του οδηγού. Όταν φόρεσε τη ζώνη ασφαλείας και άναψε τη μηχανή γύρισε και τον κοίταξε.

«Γεια», του είπε από το ανοιχτό παράθυρο. «Θα σου τηλεφωνήσω το βράδυ – και κάθε βράδυ».

Ο Άλαρικ έγνεψε καταφατικά. Το βλέμμα του ήταν θλιμ-

μένο, αλλά χαμογέλασε και την αποχαιρέτησε μ' ένα γνέψιμο του χεριού του.

Η Μέρεντιθ βγήκε προσεκτικά με την όπισθεν από το δρομάκι. Τα χέρια της ήταν στη σωστή θέση πάνω στο τιμόνι, τα μάτια της ήταν καρφωμένα στον δρόμο και η ανάσα της ήταν σταθερή. Χωρίς να χρειάζεται να κοιτάξει, ήξερε ότι ο Άλαρικ θα στεκόταν στο δρομάκι και θα κοιτούσε το αμάξι της μέχρι να χαθεί από το οπτικό του πεδίο. Έσφιξε δυνατά τα χείλη της. Η οικογένειά της ήταν οι Σουλέζ. Ήταν κυνηγός βρικολάκων, αριστούχος μαθήτρια, και ένας άνθρωπος απολύτως ισορροπημένος.

Δεν ήταν ανάγκη να κλάψει· στο κάτω κάτω, σύντομα θα ξανάβλεπε τον Άλαρικ. Μέχρι τότε θα ήταν μια αληθινή Σουλέζ: έτοιμη για τα πάντα.

Το Ντάλκρεστ είναι υπέροχο, σκέφτηκε η Έλενα. Δεν το έβλεπε όμως για πρώτη φορά. Εκείνη, η Μπόνι και η Μέρεντιθ είχαν ξαναπάει εκεί με το αμάξι της Μέρεντιθ, σ' ένα πάρτι του πανεπιστημίου την προτελευταία χρονιά τους στο σχολείο, όταν η Μέρεντιθ έβγαινε μ' έναν φοιτητή. Θυμόταν επίσης αμυδρά πως, όταν ήταν μικρή, είχε πάει εκεί με τους γονείς της σε μια συγκέντρωση αποφοίτων με τις οικογένειές τους.

Τώρα, όμως, που ανήκε κι αυτή στο πανεπιστήμιο, που θα ήταν ο χώρος της για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, τα πάντα της φαίνονταν διαφορετικά.

«Πολύ αριστοκρατικό», σχολίασε ο Ντέιμον, μόλις το αυτοκίνητο πέρασε από τη μεγάλη επίχρυση πύλη στην είσοδο του πανεπιστημίου και προχωρούσε μπροστά από κτίρια φτιαγμένα με απομιμήσεις τούβλων της Γεωργιανής εποχής και νεοκλασικά μάρμαρα. «Για τα δεδομένα της Αμερικής, εννοώ».

«Δεν μπορούμε όλοι να έχουμε μεγαλώσει σε ιταλικά παλάτια», του απάντησε η Έλενα αφηρημένη, νιώθοντας την ένταση από την ανεπαίσθητη πίεση του μηρού του πάνω στον δικό της. Καθόταν στριμωγμένη στο μπροστινό μέρος του αμαξίου, ανάμεσα στον Στέφαν και τον Ντέιμον. Το ότι είχε και

τους δύο τόσο κοντά τής αποσπούσε διαρκώς την προσοχή.

Ο Ντέιμον στριφογύρισε περιφρονητικά το βλέμμα του και είπε βαριεστημένος στον Στέφαν: «Αν μη τι άλλο, δε διάλεξες κάποιιο απεχθές μέρος, μικρέ αδερφέ, αφού θέλεις οπωσδήποτε να παριστάνεις τον άνθρωπο πηγαίνοντας και πάλι στο πανεπιστήμιο. Και η συντροφιά σου, φυσικά, θα αντισταθμίσει την οποιαδήποτε ταλαιπωρία σου», πρόσθεσε ιπποτικά, ρίχνοντας μια ματιά στην Έλενα. «Εξακολουθώ όμως να πιστεύω ότι είναι χάσιμο χρόνου».

«Να όμως που είσαι κι εσύ εδώ», είπε η Έλενα.

«Είμαι εδώ απλώς και μόνο για να σας κρατάω μακριά από σκοτούρες!» της ανταπάντησε ο Ντέιμον.

«Πρέπει να συγχωρήσεις τον Ντέιμον», είπε ανάλαφρα ο Στέφαν στην Έλενα. «Δεν καταλαβαίνει. Τότε, παλιά, τον είχαν πετάξει με τις κλοτσιές από το πανεπιστήμιο».

Ο Ντέιμον γέλασε. «Αλλά πέρασα υπέροχα όσο ήμουν εκεί», σχολίασε. «Για κάποιον εύπορο, το πανεπιστήμιο προσέφερε κάθε είδους απόλαυση. Φαντάζομαι όμως ότι η κατάσταση πλέον θα έχει αλλάξει λίγο».

Η Έλενα το ήξερε ότι τσιγκλούσαν ο ένας τον άλλον, αλλά δεν υπήρχε πια στις λογομαχίες τους εκείνη η σκληρή, πικρόχολη χροιά όπως παλιά. Ο Ντέιμον, με μια ειρωνική τρυφερότητα, χαμογελούσε στον Στέφαν πάνω απ' το κεφάλι της, και τα δάχτυλα του Στέφαν κρατούσαν χαλαρά και ήρεμα το τιμόνι.

Ακούμπησε το χέρι της στο γόνατο του Στέφαν και τον έσφιξε. Ο Ντέιμον δίπλα της τσιτώθηκε, αλλά, όταν του έριξε μια ματιά, εκείνος κοιτούσε ευθεία μπροστά και το πρόσωπό του ήταν ουδέτερο. Η Έλενα τράβηξε το χέρι της απ' το γόνατο του Στέφαν. Το τελευταίο που ήθελε να κάνει ήταν να διαταράξει την ευαίσθητη ισορροπία που υπήρχε ανάμεσα στους τρεις τους.

«Εδώ είμαστε», είπε ο Στέφαν, σταματώντας μπροστά σ' ένα κτίριο καλυμμένο με κισσό. «Είναι η Εστία Προυίτ».

Η εστία υψωνόταν μπροστά τους επιβλητική – ένα ψηλό κτίριο φτιαγμένο με τούβλα, μ' έναν πυργίσκο στη μια πλευρά, και με παράθυρα που τα τζάμια τους λαμποκοπούσαν στον απογευματινό ήλιο.

«Υποτίθεται ότι είναι η καλύτερη εστία στην πανεπιστημιούπολη», είπε η Έλενα.

Ο Ντέιμον άνοιξε την πόρτα του και πήδηξε έξω. Κι αμέσως γύρισε και κοίταξε επίμονα Στέφαν. «Είναι η καλύτερη εστία στην πανεπιστημιούπολη; Μήπως χρησιμοποίησες τη δύναμη της πειθούς σου για προσωπικό όφελος, νεαρέ Στέφαν;» Κούνησε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο υπαινιγμούς το κεφάλι του. «Οι ηθικές αξίες σου καταρρέουν!»

Ο Στέφαν βγήκε πηδώντας από τη δικιά του πόρτα κι αμέσως άπλωσε ιπποτικά το χέρι του στην Έλενα για να τη βοηθήσει να κατέβει κι εκείνη. «Ίσως τελικά να με επηρεάζεις», απάντησε στον Ντέιμον, κι ένα αμυδρό χαμόγελο καμπύλωσε τα χείλη του. «Εγώ θα μείνω σ' ένα μονόκλινο δωμάτιο στον πυργίσκο. Έχει και μπαλκόνι».

«Οποία τύχη!» είπε ο Ντέιμον, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά και στους δυο τους. «Ωστε είναι, λοιπόν, μία εστία για αγόρια και κορίτσια, έτσι; Οι αμαρτίες του σύγχρονου κόσμου!» Για μια στιγμή φάνηκε σκεφτικός, αλλά μετά έσκασε ένα αστραφτερό χαμόγελο κι άρχισε να βγάζει τα πράγματα από το πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

Εκείνη τη στιγμή στην Έλενα φάνηκε σχεδόν απομονωμένος – κάτι που ήταν γελοίο φυσικά, γιατί ο Ντέιμον δεν ήταν ποτέ απομονωμένος–, αλλά αυτή η φευγαλέα εντύπωση ήταν αρκετή για να την κάνει να πει παρορμητικά: Ντέιμον, μπορείς να έρθεις κι εσύ στο πανεπιστήμιο μαζί μας. Δεν είναι πολύ αργά – αν χρησιμοποίησες, βέβαια, τη Δύναμή σου για να εγγραφείς. Μπορείς να μείνεις κι εσύ μαζί μας στην πανεπιστημιούπολη.

Η Έλενα ένιωσε τον Στέφαν να κοκαλώνει, αλλά την επόμενη στιγμή εκείνος πήρε μια αργή ανάσα και γλίστρησε δίπλα στον Ντέιμον, τραβώντας μια στοίβα χαρτοκιβώτια.

«Ναι, πράγματι θα μπορούσες», του είπε ανέμελα. «Ίσως, Ντέιμον, να είναι πιο διασκεδαστικό απ' όσο πιστεύεις το να ξαναβρεθείς στο πανεπιστήμιο».

Ο Ντέιμον κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και είπε σαρκαστικά: «Όχι, ευχαριστώ. Εδώ και πολλούς αιώνες, εγώ και ο ακαδημαϊκός κόσμος τραβάμε διαφορετικούς δρόμους. Θα εί-

μαι πολύ καλύτερα στο δικό μου διαμέρισμα στην πόλη, από όπου θα μπορώ να σας προσέχω χωρίς να πρέπει να ζω στη φτωχογειτονιά των φοιτητών».

Ο Ντέιμον και ο Στέφαν χαμογέλασαν ο ένας στον άλλον, και οι εκφράσεις τους έδειχναν ότι συνεννοούνταν απόλυτα.

Σωστά! σκέφτηκε η Έλενα, μ' ένα παράξενο μείγμα ανακούφισης και απογοήτευσης. Δεν είχε δει ακόμη το διαμέρισμα αυτό, αλλά ο Στέφαν την είχε διαβεβαιώσει ότι ο Ντέιμον, ως συνήθως, θα έμενε κάπου όπου θα ήταν βυθισμένος στην πολυτέλεια – στον βαθμό, τουλάχιστον, που θα ήταν αυτό δυνατό στην κοντινή πόλη.

«Ελάτε, παιδάκια», είπε ο Ντέιμον, σηκώνοντας κάμποσες βαλίτσες χωρίς την παραμικρή προσπάθεια και προχωρώντας προς την είσοδο. Ο Στέφαν σήκωσε μια στοίβα χαρτοκιβώτια και τον ακολούθησε.

Η Έλενα σήκωσε κι εκείνη ένα χαρτοκιβώτιο και προχώρησε πίσω τους, θαυμάζοντας τη φυσική χάρη τους και την εκλεπτυσμένη δύναμή τους. Καθώς προσπερνούσαν κάποιες ανοιχτές πόρτες, η Έλενα άκουσε ένα κορίτσι να μιμείται τον συριγμό των λύκων, και μετά αυτή και η συγκάτοικός της έμειναν ξέπνοες από τα χαχανητά.

Όταν ο Στέφαν άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα, ένα χαρτοκιβώτιο ταλαντεύτηκε στην τεράστια στοίβα που κουβαλούσε. Ο Ντέιμον το ίσιωσε εύκολα, παρά τις βαλίτσες που κρατούσε, και ο Στέφαν του έγνεψε ανέμελα «ευχαριστώ».

Είχαν περάσει ολόκληρους αιώνες σαν εχθροί. Κάποτε είχαν αλληλοσκοτωθεί! Εκατοντάδες χρόνια μισούσαν ο ένας τον άλλον, παραμένοντας ωστόσο καθηλωμένοι ο ένας κοντά στον άλλον από τη δυστυχία, τη ζήλια και τη θλίψη. Η Κατερίνη τους το είχε κάνει αυτό, στην προσπάθειά της να έχει και τους δύο, ενώ εκείνοι την ήθελαν ο καθένας για τον εαυτό του.

Ωστόσο, τα πάντα πλέον είχαν αλλάξει, κι αυτοί είχαν καταφέρει να φτάσουν ως εκεί. Αφότου ο Ντέιμον είχε πεθάνει και είχε ξαναγυρίσει στη ζωή, αφότου είχαν παλέψει και νικήσει το Φάντασμα της Ζήλιας, είχαν καταφέρει να γίνουν σύμμαχοι. Υπήρχε μια σιωπηρή συμφωνία ανάμεσά τους, ότι θα συνερ-

γάζονταν για την προστασία αυτής της μικρής ομάδας ανθρώπων. Επιπλέον, υπήρχε ανάμεσά τους και μια επιφυλακτική, αλλά πολύ αληθινή αγάπη. Στηρίζονταν ο ένας στον άλλον, θα λυπόντουσαν αν έχαναν και πάλι ο ένας τον άλλον. Δε μιλούσαν γι' αυτό, αλλά η Έλενα ήξερε πως αυτή ήταν η αλήθεια.

Για ένα δευτερόλεπτο, η Έλενα έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. Ήξερε ότι την αγαπούσαν και οι δύο! Και οι δύο ήξεραν ότι εκείνη τους αγαπούσε. *Παρόλο που ο Στέφαν είναι η αληθινή αγάπη μου!* διόρθωσε ευσυνείδητα τον εαυτό της. Όμως, όταν εκείνος ο φανταστικός πάνθηρας μέσα της τον τεντώθηκε νωχελικά, η νεαρή κοπέλα χαμογέλασε και είπε: *Αλλά ο Ντέιμον, ο δικός μου ο Ντέιμον...*

Κούνησε με αποστροφή το κεφάλι της. Δεν μπορεί να τους χωρίσει, δεν μπορεί να τους αφήσει να αναμετρηθούν για χάρη της. Δε θα επαναλάμβανε αυτό που είχε κάνει η Κατερίνε. Κι αν ερχόταν η ώρα να διαλέξει, εκείνη θα διάλεγε προφανώς τον Στέφαν.

Αλήθεια; γουργούρισε τεμπέλικα ο πάνθηρας, και η Έλενα προσπάθησε να διώξει αυτή τη σκέψη από τον νου της.

Όλα μπορούσαν πολύ εύκολα να γίνουν συντρίμια. Στο χέρι της ήταν να μην ξανασυμβεί αυτό.

3

Καθώς διέσχιζε βιαστικά τη μεγάλη πρασιά με το γρασίδι στο Ντάλκρεστ, η Μπόνι έδωσε με τα χέρια της όγκο στις κόκκινες μπούκλες της. Ήταν πολύ όμορφα εκεί. Στενά πλακόστρωτα μονοπάτια γύρω από την πρασιά οδηγούσαν στις εστίες και στα κτίρια με τις αίθουσες διδασκαλίας. Στις άκρες των μονοπατιών, αλλά και μπροστά από τα κτίρια υπήρχαν παντού φυτεμένα λουλούδια με έντονα χρώματα – πετούνιες, έρωτες και μαργαρίτες.

Το θέαμα ήταν συγκλονιστικό.

Αλλά και οι άνθρωποι είναι συγκλονιστικοί, σκέφτηκε η Μπόνι, κρυφοκοιτάζοντας έναν ηλιοκαμένο τύπο που είχε απλώσει μια πετσέτα και ξάπλωνε στην άκρη της πρασιάς. Δεν τον είχε κοιτάξει όμως αρκετά διακριτικά, γιατί ο τύπος ανασήκωσε το κεφάλι του με τα πλούσια, σκούρα μαλλιά και της έκλεισε το μάτι. Η Μπόνι χασκογέλασε, και επιτάχυνε το βήμα της κατακόκκινη. Αλήθεια, δε θα έπρεπε εκείνος να ξεπακετάρει, ή να τακτοποιεί το δωμάτιό του, ή κάτι παρόμοιο, αντί να αράζει μισόγυμνος και να κλείνει το μάτι του σε κορίτσια που περνούσαν, σαν να ήταν κάποιος μεγάλος... γυναικοκατακτητής;

Αυτά που είχε αγοράσει η Μπόνι από το βιβλιοπωλείο της πανεπιστημιούπολης φιλοκουδούνισαν στη σακούλα που κρατούσε στο χέρι της. Δεν μπορούσε, βέβαια, ακόμη να αγοράσει βιβλία, γιατί τα μαθήματα που θα παρακολουθούσαν θα τα δήλωναν την επόμενη μέρα, αλλά τελικά το βιβλιοπωλείο πουλούσε τα πάντα. Είχε αγοράσει διάφορα όμορφα πραγ-

ματάκια – μια κούπα με το έμβλημα του Ντάλκρεστ κι ένα αρκουδάκι που φορούσε ένα χαριτωμένο μικροσκοπικό μπλουζάκι πάλι με το έμβλημα του Ντάλκρεστ, αλλά και κάποια άλλα χρήσιμα μικροαντικείμενα, όπως μια έξυπνη θήκη για τα ψιλοπράγματα του μπάνιου καθώς και μια σειρά στιλό σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Έπρεπε να παραδεχτεί ότι ήταν κατενθουσιασμένη με την ιδέα ότι θα ξεκινούσε μαθήματα στο πανεπιστήμιο.

Η Μπόνι μετέφερε τη σακούλα στο αριστερό της χέρι και ανοιγόκλεισε τα μουδιασμένα δάχτυλα του δεξιού. Κατενθουσιασμένη ή όχι, αυτά που είχε αγοράσει ήταν τελικά κάπως βαριά.

Αλλά τα χρειαζόταν. Το σχέδιό της ήταν το εξής: Στο πανεπιστήμιο θα γινόταν ένας άλλος άνθρωπος. Όχι φυσικά εντελώς άλλος, αφού σε γενικές γραμμές τής άρεσε ο εαυτός της όπως ήταν. Αλλά θα αποκτούσε ένα πιο αρχηγικό προφίλ, θα ωρίμαζε, και θα γινόταν ο άνθρωπος για τον οποίο οι άλλοι θα έλεγαν: «Ρώτα την Μπόνι» ή «Έχε εμπιστοσύνη στην Μπόνι», και όχι «Ω Μπόνι...» που ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό.

Ήταν αποφασισμένη να βγει από τη σκιά της Μέρεντιθ και της Έλενας. Βεβαίως, ήταν και οι δύο καταπληκτικές, και ήταν αναμφίβολα οι καλύτερές της φίλες, αλλά δεν καταλάβαιναν πόσο πολύ κρατούσαν τα πάντα υπό τον έλεγχό τους όλη την ώρα. Η Μπόνι ήθελε να γίνει η ίδια ένας καταπληκτικός και πλήρως υπεύθυνος για τον εαυτό του άνθρωπος.

Επιπλέον, ίσως συναντούσε και κάποιον πραγματικά ξεχωριστό τύπο. Ωραίο θα ήταν αυτό! Στην πραγματικότητα, η Μπόνι δεν μπορούσε να κατηγορήσει τη Μέρεντιθ ή την Έλενα για το γεγονός ότι, σε όλο το λύκειο, η ίδια είχε ένα σωρό ραντεβού, αλλά δεν είχε κάνει ποτέ κάποια σοβαρή σχέση. Η αλήθεια ωστόσο ήταν ότι, παρόλο που όλοι πίστευαν πως ήταν αξιολάτρευτη, εφόσον οι δύο πιο κοντινές φίλες της ήταν εκθαμβωτικές, ευφυείς και δυναμικές, ένας τύπος που θα ήθελε να ερωτευτεί πιθανόν να την έβρισκε, συγκριτικά, κάπως ασήμαντη...

Έπρεπε να παραδεχτεί, όμως, πως είχε ξαλαφρώσει με τη

σκέψη ότι εκείνη, η Μέρεντιθ και η Έλενα θα έμεναν στο ίδιο δωμάτιο. Μπορεί να μην ήθελε να μείνει κολλημένη στη σκιά τους, αλλά δεν έπαυαν να είναι οι καλύτερες της φίλες. Και, στο κάτω κάτω...

Μπαμ!

Κάποιος έπεσε με δύναμη πάνω της από το πλάι, και η Μπόνι έχασε τελείως τον ειρμό των σκέψεών της. Πισωπάτησε παραπατώντας. Ένα ογκώδες ανδρικό κορμί έγειρε προς το μέρος της, το κεφάλι της συγκρούστηκε στιγμιαία με το στήθος του, και η Μπόνι στραβοπάτησε και έπεσε πλάγια, πάνω σε κάποιον άλλον. Παντού γύρω της υπήρχαν αγόρια, που έσπρωχναν μπρος-πίσω ο ένας τον άλλον, έλεγαν αστεία και λογομαχούσαν, χωρίς να δίνουν καμιά σημασία σ' εκείνη που βρέθηκε στριμωγμένη ανάμεσά τους, μέχρις ότου ένα δυνατό χέρι την ισορρόπησε στο μέσον αυτού του χάους.

Όταν πάτησε και πάλι σταθερά στα πόδια της, αυτοί ήδη απομακρύνονταν – πέντε ή έξι ανδρικά κορμιά, που χτυπούσαν και έσπρωχναν ο ένας τον άλλον, χωρίς να σταματήσουν να της ζητήσουν συγγνώμη, λες και δεν είχαν προσέξει καν ότι ήταν κάτι παραπάνω από ένα άψυχο εμπόδιο στον δρόμο τους.

Μοναδική εξαίρεση ένας απ' αυτούς. Η Μπόνι βρέθηκε μπροστά σε μια χιλιοφορεμένη μπλε μπλούζα και σ' έναν ψηλόλιγνο κορμό με μυώδη μπράτσα. Ίσιωσε το κορμί της και τακτοποίησε τα μαλλιά της, και το χέρι που την κρατούσε από το μπράτσο την άφησε.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε μια σιγανή φωνή.

Θα ήμουν καλύτερα αν δε με είχατε σχεδόν πετάξει κάτω! ήταν έτοιμη να πει η Μπόνι κοφτά.

Της είχε κοπεί η ανάσα, η σακούλα της ήταν βαριά, κι αυτός ο τύπος και οι φίλοι του έπρεπε στ' αλήθεια να κοιτάζουν μπροστά τους. Σήκωσε τα μάτια της και το βλέμμα της συνάντησε το δικό του.

Ουάου! Ο τύπος ήταν θεσπέσιος! Τα μάτια του είχαν ένα διάφανο, πραγματικά γαλάζιο χρώμα – το γαλάζιο χρώμα του ουρανού όταν ξημερώνει ένα καλοκαιρινό πρωινό. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν αδρά, τα φρύδια του κα-

λογραμμένα, τα ζυγωματικά του ψηλά, και τα χείλη του ήταν απαλά και αισθησιακά. Και ποτέ άλλοτε δεν είχε ξαναδεί μαλλιά σ' αυτό ακριβώς το χρώμα –αν εξαιρέσουμε τα μαλλιά κάποιων μικρών παιδιών–, σ' αυτό το ατόφιο ανοιχτόξανθο χρώμα που της θύμισε τροπικές παραλίες κάτω από έναν καλοκαιρινό ουρανό...

«Είσαι εντάξει;» επανέλαβε εκείνος πιο δυνατά, ενώ το τέλειο μέτωπό του αυλάκωναν ρυτίδες ανησυχίας.

Θεέ μου!

Η Μπόνι ένιωθε ότι γινόταν κατακόκκινη μέχρι τις ρίζες των μαλλιών της. Τον κοιτούσε απλώς με στόμα ορθάνοιχτο.

«Μια χαρά είμαι», είπε, προσπαθώντας να ανασυγκροτηθεί. «Μάλλον δεν κοιτούσα μπροστά μου».

Της χαμογέλασε πλατιά, κι ένα μικροσκοπικό βέλος διαπέρασε την Μπόνι. Το χαμόγελό του ήταν κι αυτό θεσπέσιο, και φώτιζε όλο το πρόσωπό του. «Ευγενικό εκ μέρους σου που το λες», της είπε, «αλλά νομίζω ότι εμείς μάλλον έπρεπε να κοιτάμε μπροστά μας, αντί να σπρώχνουμε ο ένας τον άλλον στο μονοπάτι. Μερικές φορές, οι φίλοι μου γίνονται λίγο άξεστοι...»

Ο τύπος έριξε μια ματιά πίσω της, και η Μπόνι γύρισε και κοίταξε κι αυτή πάνω απ' τον ώμο της. Οι φίλοι του είχαν σταματήσει και τον περίμεναν πιο κάτω στο μονοπάτι. Ενώ η Μπόνι τους κοιτούσε, ένας απ' αυτούς –ένας ψηλός, μελαχρινός τύπος– έδωσε μια φάπα στο σβέρκο κάποιου άλλου, και μια στιγμή αργότερα άρχισαν και πάλι όλοι να τσακώνονται και να σπρώχνονται.

«Ναι, το βλέπω», είπε η Μπόνι, και ο θεσπέσιος τύπος με τα ανοιχτόξανθα μαλλιά γέλασε. Το πλούσιο γέλιο του έκανε την Μπόνι να χαμογελάσει, κι εκείνα τα μάτια τράβηξαν και πάλι την προσοχή της!

«Τέλος πάντων, δέξου, σε παρακαλώ, τη συγγνώμη μου», της είπε. «Λυπάμαι πραγματικά». Άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της: «Με λένε Ζέντερ».

Η χειραψία του ήταν ευχάριστη και σταθερή, και η μεγάλη, ζεστή παλάμη του τύλιξε τη δικιά της. Η Μπόνι ένιωσε και πάλι ότι κοκκίνιζε, και τίναξε πίσω τις κατακόκκινες μπούκλες

της ανασηκώνοντας θαρρετά το πιγούνι της. Δε θα έμενε θαμπωμένη όλη την ώρα! Τι και αν ήταν θεσπέσιος; Εκείνη είχε φίλο της –με μια έννοια, τέλος πάντων– τον Ντέιμον! Κι έπρεπε πλέον να έχει ανοσία στους θεσπέσιους τύπους.

«Εμένα Μπόνι!», του είπε χαμογελώντας. «Είναι η πρώτη μέρα μου εδώ. Είσαι κι εσύ πρωτοετής;»

«Μπόνι...» είπε εκείνος σκεφτικός, προφέροντας κάπως αργά το όνομά της, λες και δοκίμαζε τη γεύση του. «Όχι, είμαι εδώ κάμποσο καιρό».

«Ζέντερ, Ζέντερ...» άρχισαν να τραγουδούν οι τύποι πιο κάτω στο μονοπάτι, ενώ οι φωνές τους γίνονταν πιο γρήγορες και πιο δυνατές καθώς το επαναλάμβαναν: «Ζέντερ... Ζέντερ... Ζέντερ!... Ζέντερ!»

Ο Ζέντερ στραβομουτσούνιασε και έριξε μια ματιά στους φίλους του. «Συγγνώμη, Μπόνι, πρέπει να φύγω», είπε. «Έχουμε...» δίστασε για μια στιγμή, «έχουμε κάτι στη λέσχη μας. Αλλά, όπως σου είπα, λυπάμαι πραγματικά που παραλίγο να σε ρίξουμε κάτω. Ελπίζω να σε ξαναδώ σύντομα, εντάξει;»

Έσφιξε το χέρι της για άλλη μια φορά, την κοίταξε για λίγο χαμογελώντας και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας όλο και πιο γρήγορα όσο πλησίαζε στους φίλους του. Η Μπόνι τον κοιτούσε καθώς προχωρούσε με τους φίλους του. Πριν στρίψουν πίσω από μια εστία, ο Ζέντερ γύρισε και την κοίταξε, έσκασε και πάλι αυτό το θεσπέσιο χαμόγελο και της έγνεψε από μακριά.

Η Μπόνι σήκωσε το χέρι της για να του γνέψει κι εκείνη και, καθώς εκείνος έφευγε, η σακούλα βρόντηξε κατά λάθος στο πλάι του κορμιού της.

Εκπληκτικό! σκέφτηκε, καθώς θυμήθηκε το χρώμα των ματιών του. *Ίσως έχω αρχίσει να ερωτεύομαι!*

Ο Ματ έσκυψε πάνω από τον ταλαντευόμενο σωρό από βαλίτσες που είχε στοιβάξει μπροστά στην πόρτα του δωματίου του στην εστία. «Αναθεματισμένο!» είπε, καθώς στριφογύρισε το κλειδί μέσα στην κλειδαριά της πόρτας. Του είχαν δώσει άραγε το σωστό κλειδί;

«Εί!» άκουσε μια φωνή πίσω του. Ο Ματ τινάχτηκε, ρίχνοντας κάτω μια βαλίτσα. «Όπα! Συγγνώμη. Είσαι ο Ματ;»

«Ναι», είπε ο Ματ, στρίβοντας για τελευταία φορά το κλειδί, και η πόρτα ξαφνικά άνοιξε. Γύρισε πίσω και χαμογέλασε. «Ο Κρίστοφερ είσαι;»

Στη γραμματεία τού είχαν πει το όνομα του συγκατοίκου του, και ότι ήταν κι αυτός στην ποδοσφαιρική ομάδα, αλλά οι δυο τους δεν είχαν ξανασυναντηθεί. Ο Κρίστοφερ φαινόταν εντάξει τύπος. Ήταν μεγαλόσωμος, με σωματοδομή αμυντικού παίκτη, φιλικό χαμόγελο και κοντοκομμένα, στο χρώμα της άμμου μαλλιά. Παραμέρισε για να περάσει το πρόσχαρο ζευγάρι μεσηλικών που τον ακολουθούσε.

«Γεια σου! Ο Ματ είσαι, έτσι;» είπε η γυναίκα, η οποία κουβαλούσε ένα τυλιγμένο χαλάκι και ένα σημαϊάκι με το έμβλημα του Πανεπιστημίου του Ντάλκρεστ. «Είμαι η Τζένιφερ, η μαμά του Κρίστοφερ· κι αυτός είναι ο Μαρκ, ο μπαμπάς του. Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω. Είναι εδώ και οι δικοί σου γονείς;»

«Εεε... όχι. Ήρθα μόνος με το αμάξι μου», είπε ο Ματ. «Είμαι από το Φελς Τσερτς, που δεν είναι πολύ μακριά από δω». Έπιασε τις βαλίτσες του και τις έσυρε βιαστικά μες στο δωμάτιο, για να μπορέσουν να περάσουν οι γονείς του Κρίστοφερ.

Το δωμάτιό τους ήταν πολύ μικρό. Στον ένα τοίχο υπήρχε ένα διώροφο κρεβάτι, ένας στενός χώρος στο μέσον του δωματίου και δύο γραφεία με ντουλάπες στριμωγμένα δίπλα δίπλα στον απέναντι τοίχο.

Τα κορίτσια και ο Στέφαν θα ζούσαν αναμφίβολα μες στη χλιδή, αλλά ο Ματ δεν είχε θεωρήσει σωστό να αφήσει τον Στέφαν να χρησιμοποιήσει τη Δύναμή του για να δώσουν και σ' εκείνον ένα καλό δωμάτιο. Ήταν ήδη αρκετά κακό το ότι ο Ματ είχε πάρει τη θέση κάποιου άλλου φοιτητή, όπως και τη θέση κάποιου άλλου στην ποδοσφαιρική ομάδα.

Για να το δεχτεί, ακόμη κι αυτό, τον είχε πείσει ο Στέφαν. «Λοιπόν, Ματ...» του είχε πει, κοιτώντας τον σοβαρά με τα καταπράσινα μάτια του. «Καταλαβαίνω πώς νιώθεις, κι ούτε εμένα μου αρέσει να επηρεάζω τους ανθρώπους για να πετύχω αυτό που θέλω. Το θέμα όμως είναι ότι πρέπει να μείνου-

με όλοι μαζί. Με τις γεωμαγνητικές γραμμές που διασχίζουν όλη αυτή την περιοχή της χώρας, πρέπει να είμαστε πάντα σε επιφυλακή. Μόνο εμείς ξέρουμε!»

Ο Ματ συμφώνησε όταν ο Στέφαν του έθεσε έτσι το θέμα. Αρνήθηκε, ωστόσο, το πολυτελές δωμάτιο που είχε προσφερθεί ο Στέφαν να κανονίσει γι' αυτόν, και πήρε το δωμάτιο που του παραχώρησε η στεγαστική υπηρεσία του πανεπιστημίου. Έπρεπε να διατηρήσει κάπως την ακεραιότητά του, έστω και κουρελιασμένη. Επιπλέον, αν έμενε στην ίδια φοιτητική εστία με τους υπόλοιπους, θα ήταν δύσκολο να αρνηθεί να συγκατοικήσει με τον Στέφαν. Τον συμπαθούσε πολύ τον Στέφαν, αλλά δεν άντεχε την ιδέα να συγκατοικήσουν και να τον βλέπει με την Έλενα – με το κορίτσι που ο Ματ είχε χάσει και που εξακολουθούσε να αγαπάει, παρά τα όσα είχαν συμβεί. Θα ήταν ευχάριστο, άλλωστε, να συναντήσει καινούργιους ανθρώπους και να διευρύνει λίγο τους ορίζοντές του, αφού είχε περάσει όλη του τη ζωή στο Φελς Τσερτς.

Αλλά το δωμάτιο ήταν απελπιστικά μικρό!

Και ο Κρίστοφερ φαινόταν να έχει απίστευτα πολλά πράγματα. Εκείνος και οι γονείς του ανεβοκατέβαιναν τις σκάλες κουβαλώντας ένα στερεοφωνικό, ένα μικρό ψυγείο, μια τηλεόραση και μια κονσόλα για βιντεοπαιχνίδια. Ο Ματ έσπρωξε τις δικές του τρεις βαλίτσες σε μια γωνία και τους βοήθησε στο κουβάλημα.

«Το ψυγείο και την κονσόλα για τα βιντεοπαιχνίδια θα τα μοιραζόμαστε φυσικά», είπε ο Κρίστοφερ, ρίχνοντας μια ματιά στις βαλίτσες του Ματ, οι οποίες ήταν ολοφάνερο ότι περιείχαν μόνο ρούχα και, ίσως, μερικά σεντόνια και πετσέτες. «Αν καταφέρουμε κάπως να τα τακτοποιήσουμε όλα».

Η μαμά του Κρίστοφερ τριγύριζε στο δωμάτιο, δίνοντας οδηγίες στον μπαμπά του για το πού να βάλει το καθετί.

«Τέλεια, ευχαριστώ...» είπε ο Ματ. Εκείνη τη στιγμή, ο μπαμπάς του Κρίστοφερ, που είχε καταφέρει επιτέλους να χώσει την τηλεόραση στο πάνω μέρος μιας ντουλάπας, γύρισε και κοίταξε τον Ματ.

«Εί...» είπε. «Τώρα μόλις το σκέφτηκα. Αν είσαι από το Φελς

Τσερτς, εσείς, παιδιά, ήσασταν πέρσι οι πρωταθλητές της Πολιτείας. Πρέπει να είσαι πολύ καλός παίκτης. Σε τι θέση παίζεις;»

«Εεε... ευχαριστώ», είπε ο Ματ. «Είμαι πασαδόρος».

«Στους βασικούς παίκτες;» τον ρώτησε ο μπαμπάς του Κρίστοφερ.

Ο Ματ κοκκίνισε. «Ναι».

Και τότε τον κοίταξαν και οι τρεις.

«Ουάου!» είπε ο Κρίστοφερ. «Μην προσβληθείς, φίλε, αλλά τι ήρθες να κάνεις στο Ντάλκρεστ; Θέλω να πω, εγώ είμαι ενθουσιασμένος απλώς και μόνο επειδή θα παίζω μπάλα στην ομάδα του πανεπιστημίου, αλλά εσύ θα μπορούσες να έχεις πάει σε μια πανεπιστημιακή ομάδα της Α' Κατηγορίας».

Ο Ματ ανασήκωσε τους ώμους του νιώθοντας άβολα.

«Εεε... δεν μπορούσα να φύγω μακριά απ' το σπίτι μου».

Ο Κρίστοφερ ετοιμάστηκε να πει κάτι, αλλά η μητέρα του του κούνησε ανεπαίσθητα και αρνητικά το κεφάλι της, κι εκείνος ξανάκλεισε το στόμα του.

Τέλεια! σκέφτηκε ο Ματ. Θα υπέθεταν μάλλον ότι είχε οικογενειακά προβλήματα.

Παρ' όλα αυτά, ο Ματ είχε χαρεί που βρισκόταν με ανθρώπους που αναγνώριζαν τη θυσία που είχε κάνει. Τα κορίτσια και ο Στέφαν δεν κατανοούσαν στ' αλήθεια το ποδόσφαιρο. Ειδικά ο Στέφαν, παρόλο που είχε παίξει μαζί με τον Ματ στην ομάδα του λυκείου τους, εξακολουθούσε να έχει ουσιαστικά τη νοοτροπία ενός Ευρωπαίου αριστοκράτη του Μεσαίωνα: τα σπορ ήταν ένας ευχάριστος τρόπος για να περνάς την ώρα σου, διατηρώντας ταυτόχρονα σε φόρμα το κορμί σου· στην πραγματικότητα, δηλαδή, το ίδιο το ποδόσφαιρο του ήταν αδιάφορο.

Αλλά ο Κρίστοφερ και η οικογένειά του κατάλαβαν αμέσως τι σήμαινε για τον Ματ να αφήσει ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία να παίξει σε μία από τις κορυφαίες πανεπιστημιακές ομάδες.

«Λοιπόν...» είπε ο Κρίστοφερ λίγο απότομα, σαν να προσπαθούσε να σκεφτεί έναν τρόπο για να αλλάξουν θέμα συζήτησης, «ποιο κρεβάτι θέλεις; Εμένα δε με νοιάζει αν θα πάρω το πάνω ή το κάτω».

Όλοι κοίταξαν το διώροφο κρεβάτι, και τότε ακριβώς ο Ματ πρωτοείδε τον φάκελο. Μάλλον θα τον είχαν αφήσει εκεί την ώρα που εκείνος ήταν κάτω και βοηθούσε να μεταφέρουν τα πράγματα του Κρίστοφερ. Ένας κρεμ φάκελος, από πολύ καλής ποιότητας χοντρό χαρτί, όπως το χαρτί στα προσκλητήρια γάμου, ήταν ακουμπισμένος στο κάτω κρεβάτι. Στην μπροστινή μεριά έγραφε με καλλιγραφικά γράμματα: «Μάθιου Χάνικατ».

«Τι είναι αυτό, αγάπη μου;» ρώτησε όλο περιέργεια η μαμά του Κρίστοφερ.

Ο Ματ ανασήκωσε τους ώμους του, αλλά η καρδιά του είχε αρχίσει να χτυπάει ρυθμικά από τον ενθουσιασμό. Είχε ακούσει ότι στο Ντάλκρεστ κάποια άτομα λαμβάνουν προσκλήσεις, οι οποίες εμφανίζονται μυστηριωδώς, αλλά πίστευε ότι επρόκειτο απλώς για έναν μύθο.

Αναποδογυρίζοντας τον φάκελο, είδε ότι ήταν σφραγισμένος με μπλε κερι, που πάνω του ήταν αποτυπωμένο ένα ανάγλυφο, περίτεχνο V.

Αφού κοίταξε τον φάκελο για ένα δευτερόλεπτο, τον δίπλωσε και τον έχωσε στην πίσω τσέπη του. Αν ήταν αυτό που νόμιζε ότι ήταν, έπρεπε να τον ανοίξει όταν θα ήταν μόνος του.

«Μάλλον είναι το πεπρωμένο, που μας λέει ότι το κάτω κρεβάτι είναι δικό σου», είπε φιλικά ο Κρίστοφερ.

«Ναι», είπε αφηρημένος ο Ματ, ενώ η καρδιά του βροντοχτυπούσε. «Με συγχωρείτε ένα λεπτό, έτσι;»

Βγήκε γρήγορα στον διάδρομο, πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε τον φάκελο. Μέσα υπήρχε πάλι ένα χοντρό χαρτί πολύ καλής ποιότητας, διακοσμημένο με μια στενή, μαύρη, υφασμάτινη λωρίδα. Το κείμενο έγραφε με καλλιγραφικά γράμματα:

Fortis Aeternus*

Γενιές ασλόκληρες, οι καλύτεροι και πιο ευφυείς στο Πανεπιστήμιο του Νιάλκρεστ επιλέγονται για να γί-

* Λατινικά. Σημαίνει: Για πάντα δυνατοί. (Σ.τ.Μ.)

νον μέλη της Αδελφότητας της Ζωής. Αυτό το είος έχετε επιβλεπεί εσείς.

Αν θέσετε να αποδεχθείτε αυτή την τιμή και να γίνετε ένας από εμάς, ελάτε αύριο το βράδυ στις οκτώ στην κεντρική πύλη της πανεπιστημιούπολης. Πρέπει να έχετε καθηγμένα τα μάπα σας, και να είστε ντυμένοι όπως ταιριάζει σε μία επίσημη περίσταση.

Μην πείτε τίποτα σε κανέναν.

Ο ενθουσιασμός του Ματ μεγάλωσε και το σφυροκόπημα της καρδιάς του αντηχούσε πλέον στ' αυτιά του. Γλιστρώντας την πλάτη του στον τοίχο, κάθισε στο δάπεδο και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Είχε ακούσει διάφορες ιστορίες για την Αδελφότητα της Ζωής. Κυκλοφορούσαν φήμες ότι μέλη της ήταν μετρημένοι στα δάχτυλα διάσημοι ηθοποιοί, πασίγνωστοι συγγραφείς και σπουδαίοι στρατηγού του Εμφυλίου Πολέμου που ήταν απόφοιτοι του Πανεπιστημίου του Ντάλκρεστ. Η θρυλική αδελφότητα υποτίθεται ότι διασφάλιζε στα μέλη της την επιτυχία, και τα συνέδεε μ' ένα εντελώς εμπιστευτικό δίκτυο ατόμων που τα βοηθούσαν σε όλη τους τη ζωή.

Επιπλέον, κυκλοφορούσαν φήμες για ανεξήγητα επιτεύγματα, για μυστικά που αποκαλύπτονταν μόνο στα μέλη. Υποτίθεται, επίσης, ότι έκαναν εκπληκτικά πάρτι.

Ωστόσο, όλες αυτές οι ιστορίες για την Αδελφότητα της Ζωής ήταν απλό κουτσομπολιό, και ποτέ κανένας δεν παραδέχτηκε ευθέως ότι ανήκε σ' αυτή. Ο Ματ πίστευε πάντοτε ότι η μυστική αδελφότητα ήταν ένας μύθος. Το ίδιο το πανεπιστήμιο αρνούνταν τόσο κάθετα ότι γνώριζε την ύπαρξη της Αδελφότητας της Ζωής, που ο Ματ υποψιαζόταν ότι τα άτομα της γραμματείας είχαν επινοήσει το όλο θέμα, προσπαθώντας να κάνουν το πανεπιστήμιο να φαίνεται λίγο πιο αριστοκρατικό και μυστηριώδες απ' όσο πράγματι ήταν.

Να όμως –κοίταξε το κρεμ χαρτί που κρατούσε σφιχτά–, να που υπήρχε μια απόδειξη ότι όλες αυτές οι ιστορίες ίσως και να ήταν αληθινές. Μπορεί, βέβαια, σκέφτηκε, να ήταν απλώς ένα

αστείο που έκανε κάποιος σε μερικούς από τους πρωτοετείς φοιτητές. Αλλά ο Ματ δεν είχε την αίσθηση ότι επρόκειτο για πλάκα. Η σφραγίδα, το κερί, το ακριβό χαρτί... Κανένας δε θα έμπαινε σε τόσο κόπο αν η πρόσκληση δεν ήταν γνήσια.

Η πιο αριστοκρατική, η πιο μυστική αδελφότητα του Ντάλκρεστ ήταν αληθινή. Και τον ήθελαν!

Μόνο η Μπόνι θα μπορούσε να συναντήσει έναν υπέροχο τύπο την πρώτη κιόλας μέρα της στο πανεπιστήμιο», είπε η Έλενα, τραβώντας προσεκτικά το βουρτσάκι από το βερνίκι νυχιών πάνω στο νύχι του ποδιού της Μέρεντιθ. Είχαν περάσει το απόγευμα στην Υποδοχή των Πρωτοετών, μαζί με όλους τους συγκατοίκους τους στην ίδια φοιτητική εστία, κι εκείνη την ώρα ήθελαν μόνο να χαλαρώσουν. «Είσαι σίγουρη ότι αυτό είναι το χρώμα που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να είναι;» ρώτησε η Έλενα τη Μέρεντιθ. «Εμένα δε μου θυμίζει καθόλου “καλοκαιρινό ηλιοβασίλεμα”».

«Μου αρέσει», είπε η Μέρεντιθ, στριφογυρίζοντας τα δάχτυλα των ποδιών της.

«Πρόσεξε! Δε θέλω να λερωθεί με βερνίκι νυχιών το καινούργιο κάλυμμα του κρεβατιού μου», την προειδοποίησε η Έλενα.

«Ο Ζέντερ είναι απλώς θεσπέσιος!» είπε η Μπόνι, και τετνώθηκε ωχελικά στο κρεβάτι της, στην άλλη πλευρά του δωματίου. «Περιμένετε μέχρι να τον συναντήσετε».

Η Μέρεντιθ χαμογέλασε στην Μπόνι. «Δεν είναι εκπληκτικό αυτό το συναίσθημα; Όταν μόλις έχεις συναντήσει κάποιον και νιώθεις ότι υπάρχει κάτι ανάμεσά σας, αλλά δεν είσαι σίγουρη για το τι πρόκειται να συμβεί...» Έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό και στριφογύρισε το βλέμμα της, παριστάνοντας ότι λιποθυμούσε. «Είναι ακριβώς αυτή η προσμονή που σε κάνει να ανατριχιάζεις κάθε φορά που απλώς τον βλέπεις. Το λατρεύω αυτό το πρώτο κομμάτι».

Ο τόνος της φωνής της ήταν ανάλαφρος, αλλά υπήρχε μια σκιά μοναξιάς στο πρόσωπό της. Η Έλενα ήταν σίγουρη ότι στη Μέρεντιθ είχε αρχίσει ήδη να λείπει ο Άλαρικ, όσο συγκροτημένη και ήρεμη κι αν φαινόταν.

«Σίγουρα», είπε η Μπόνι καλοδιάθετα. «Είναι πραγματικά συγκλονιστικό, αλλά θα ήθελα, για μια φορά, επιτέλους, να προχωρήσω και στο επόμενο στάδιο! Θέλω να κάνω μια σχέση όπου θα γνωρίζουμε στ' αλήθεια ο ένας τον άλλον· θέλω μια σοβαρή σχέση μ' ένα αγόρι, και όχι μόνο να ζήσω απλώς ένα πάθος. Όπως κι εσείς. Αυτό είναι ακόμη καλύτερο, έτσι;»

«Έτσι νομίζω», είπε η Μέρεντιθ. «Αλλά δεν πρέπει να βιαστείς να περάσει η φάση “μόλις συναντηθήκαμε”, γιατί μπορείς να την απολαύσεις μόνο για λίγο καιρό. Σωστά, Έλενα;»

Η Έλενα καθάριζε με μια μπατονέτα το δέρμα γύρω από τα βαμμένα νύχια των ποδιών της Μέρεντιθ και σκεφτόταν την εποχή που είχε πρωτοσυναντήσει τον Στέφαν. Με όλα όσα είχαν συμβεί μετά, δυσκολευόταν να πιστέψει ότι είχε περάσει μόλις ένας χρόνος.

Αυτό που θυμόταν περισσότερο ήταν η επιμονή της να κερδίσει τον Στέφαν. Όσα εμπόδια κι αν είχε συναντήσει, ήξερε με μια ξεκάθαρη, αταλάντευτη αποφασιστικότητα ότι εκείνος θα γινόταν δικός της! Και τότε, εκείνες τις πρώτες μέρες που είχε γίνει δικός της, όλα ήταν υπέροχα. Ένιωθε σαν να είχε συμπληρωθεί εκείνο το κομμάτι του εαυτού της που της έλειπε.

«Σωστά», είπε τελικά, απαντώντας στη Μέρεντιθ. «Μετά, τα πράγματα γίνονται πιο περίπλοκα».

Στην αρχή, ο Στέφαν ήταν κάτι σαν έπαθλο, που η Έλενα ήθελε να το κερδίσει. Ήταν σοφιστική και μυστηριώδης. Ήταν ένα έπαθλο που ήθελε και η Κάρολιν, αλλά η Έλενα δε θα άφηνε ποτέ την Κάρολιν να τη νικήσει. Μετά, όμως, ο Στέφαν είχε αφήσει την Έλενα να δει τον πόνο και το πάθος, την ακεραιότητα και την αρχοντία που έκρυβε μέσα του, κι εκείνη είχε ξεχάσει τον ανταγωνισμό και είχε αγαπήσει τον Στέφαν με όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Και τώρα πια; Εξακολουθούσε να αγαπάει τον Στέφαν με όλο της το είναι, και την αγαπούσε κι εκείνος. Αλλά αγαπού-

σε και τον Ντέιμον, και μερικές φορές τον καταλάβαινε – τον δολοπλόκο, επιδέξιο στη χειραγώγηση των άλλων, επικίνδυνο Ντέιμον– καλύτερα απ’ όσο καταλάβαινε τον Στέφαν. Ο Ντέιμον κι εκείνη έμοιαζαν κατά κάποιον τρόπο – ήταν κι αυτός ανυποχώρητος όταν κυνηγούσε αυτό που ήθελε. Η Έλενα πίστευε ότι αυτή και ο Ντέιμον συνδέονταν σ’ ένα βαθύ, θεμελιώδες, ενστικτώδες επίπεδο· σ’ ένα επίπεδο που ο Στέφαν δεν μπορούσε να κατανοήσει, γιατί παραίτηταν καλός και έντιμος.

Μα πώς μπορείς να αγαπάς ταυτόχρονα δύο άτομα;

«Περίπλοκο...» είπε σαρκαστικά η Μπόνι. «Πιο περίπλοκο από το να μην ξέρεις ποτέ με σιγουριά αν αρέσεις σε κάποιον ή όχι; Πιο περίπλοκο από το να πρέπει να περιμένεις δίπλα στο τηλέφωνο για να δεις αν θα βγεις ραντεβού το σαββατόβραδο ή όχι; Είμαι έτοιμη για τα περίπλοκα. Ξέρετε ότι το σαράντα εννέα τοις εκατό των γυναικών με πανεπιστημιακή μόρφωση συναντούν στο πανεπιστήμιο τους μέλλοντες συζύγους τους;»

«Εσύ την επινόησες αυτή τη στατιστική!» είπε η Μέρεντιθ, και σηκώθηκε για να πάει στο δικό της κρεβάτι, προσέχοντας να μην πασαλείψει το βερνίκι στα νύχια της.

Η Μπόνι ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους της. «Εντάξει, μπορεί και να την επινόησα. Έτσι κι αλλιώς, όμως, πάω στοίχημα ότι το ποσοστό είναι πολύ υψηλό. Οι γονείς σου δε συναντήθηκαν εδώ, Έλενα;»

«Ναι», είπε η Έλενα. «Νομίζω ότι είχαν ένα κοινό μάθημα όταν ήταν δευτεροετείς φοιτητές».

«Τι ρομαντικό!» είπε η Μπόνι πρόσχαρα.

«Καλά, όταν παντρεύεται κανείς, κάπου πρέπει να έχει συναντήσει τον μέλλοντα σύζυγό του», είπε η Μέρεντιθ. «Και στο πανεπιστήμιο υπάρχουν πολλοί πιθανοί μέλλοντες σύζυγοι». Κοίταξε συνοφρυωμένη το απαλό κάλυμμα του κρεβατιού της. «Λέτε να μπορώ να στεγνώσω τα νύχια μου πιο γρήγορα αν χρησιμοποιήσω το σεσουάρ, ή θα χαλάσει το βερνίκι; Θέλω να κοιμηθώ».

Η Μέρεντιθ κοιτούσε προσηλωμένη το σεσουάρ, λες και ήταν το επίκεντρο κάποιου επιστημονικού πειράματος. Η Μπόνι την κοιτούσε ανάποδα, γιατί είχε γείρει πίσω το κεφάλι της, έξω από την άκρη του κρεβατιού, και οι κόκκινες μπου-

κλες της βούρτσιζαν απαλά το δάπεδο καθώς εκείνη χτυπούσε δυνατά τα πόδια της πάνω στον τοίχο. Η Έλενα ένιωσε να τη σαρώνει ένα κύμα αγάπης και για τις δυο τους. Θυμήθηκε τις αμέτρητες νύχτες που είχαν περάσει η μία στο σπίτι της άλλης όσο πήγαιναν σχολείο, πριν η ζωή τους γίνει περίπλοκη...

«Είμαι πολύ χαρούμενη που είμαστε και οι τρεις μαζί», είπε. «Ελπίζω όλη η χρονιά να κυλήσει έτσι όμορφα».

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή ακούστηκαν οι σειρήνες.

Η Μέρεντιθ κοίταξε μέσα από τις κουρτίνες, προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε έξω από την Εστία Προυίτ. Στον δρόμο ήταν σταθμευμένα ένα ασθενοφόρο και αρκετά περιπολικά, που τα φώτα τους αναβόσβηναν σιωπηλά εκπέμποντας κόκκινες και μπλε φωτεινές δέσμες. Προβολείς έριχναν ένα φριχτό άσπρο φως σε όλον τον περιτριγυρισμένο από κτίρια ανοιχτό χώρο, και παντού υπήρχαν αστυνομικοί.

«Νομίζω ότι πρέπει να βγούμε έξω», είπε.

«Πλάκα κάνεις;» τη ρώτησε η Μπόνι πίσω της. «Για ποιον λόγο να θέλουμε να βγούμε έξω; Φοράω τις πιτζάμες μου!»

Η Μέρεντιθ γύρισε και της έριξε μια ματιά. Η Μπόνι στεκόταν όρθια, με τα χέρια στους γοφούς της, και τα καστανά μάτια της την κοιτούσαν με θυμό. Φορούσε πράγματι τις πιτζάμες της – χαριτωμένες πιτζάμες με σχέδια παγωτά χωνάκι.

«Φόρεσε γρήγορα ένα τζιν παντελόνι», είπε η Μέρεντιθ.

«Μα γιατί;» ρώτησε η Μπόνι με παράπονο.

Το βλέμμα της Μέρεντιθ διασταυρώθηκε με το βλέμμα της Έλενας στην άλλη άκρη του δωματίου, κι έγενεψαν ζωηρά η μία στην άλλη.

«Μπόνι...» είπε η Έλενα υπομονετικά, «είναι ευθύνη μας να ελέγχουμε ό,τι συμβαίνει εδώ γύρω. Μπορεί να θέλουμε να είμαστε απλώς φυσιολογικές φοιτήτριες, αλλά εμείς “ξέρουμε” την αλήθεια για τον κόσμο –την αλήθεια για τους βρικόλακες, τους λυκάνθρωπους και τα τέρατα–, μια αλήθεια που δεν περνάει καν από τον νου των άλλων ανθρώπων. Πρέπει, λοιπόν, να βεβαιωθούμε πως ό,τι συμβαίνει εκεί έξω δεν είναι ένα μέ-

ρος αυτής της αλήθειας. Αν είναι ένα “ανθρώπινο” πρόβλημα, θα το αντιμετωπίσει η αστυνομία. Αν όμως είναι κάτι άλλο, είναι δική μας ευθύνη!»

«Εσείς οι δύο...» γκρίνιαξε η Μπόνι, έχοντας όμως ήδη πιάσει τα ρούχα της, «πάσχετε... από το σύνδρομο σωτηρίας των ανθρώπων, ή κάτι παρόμοιο τέλος πάντων. Με το μάθημα ψυχολογίας που θα διαλέξω, θα κάνω τη σωστή διάγνωση!»

«Και τότε θα το μετανιώσουμε...» είπε η Μέρεντιθ εγκάρδια.

Καθώς έβγαιναν από την πόρτα, η Μέρεντιθ πήρε μαζί της και τη μακριά βελούδινη θήκη με το πολεμικό κοντάρι της. Το κοντάρι ήταν μοναδικό στο είδος του, σχεδιασμένο για να πολεμάει ανθρώπους, αλλά και υπερφυσικούς εχθρούς, και φτιαγμένο με βάση προδιαγραφές που περνούσαν από γενιά σε γενιά στην οικογένειά της. Μόνο κάποιος Σουλέζ μπορούσε να έχει ένα τέτοιο κοντάρι. Το χάιδεψε πάνω από τη θήκη και ψηλάφισε τις μυτερές ακίδες από διαφορετικά υλικά που υπήρχαν στις άκρες του. Ήταν μικροσκοπικές υποδερμικές βελόνες γεμάτες δηλητήριο: από ασήμι για τους λυκάνθρωπους, από ξύλο για τους βρικόλακες, από ξύλο λευκής μελιάς για τους Παλιούς βρικόλακες και από σίδηρο για όλα τα άλλα υπερφυσικά πλάσματα. Ήξερε ότι έξω δε θα μπορούσε να βγάλει το κοντάρι από τη θήκη του, αφού παντού τριγύρω υπήρχαν αστυνομικοί και αθώοι παρευρισκόμενοι, αλλά έπαιρνε η ίδια δύναμη όταν ένιωθε το βάρος του στο χέρι της.

Με το που βγήκαν έξω, ένιωσαν πως η ζέστη και η υγρασία του Σεπτέμβρη στη Βιρτζίνια είχαν παραχωρήσει τη θέση τους σε μια κρύα νύχτα, και προχώρησαν γρήγορα προς το σημείο του ανοιχτού χώρου όπου είχε συγκεντρωθεί κόσμος.

«Μη δείχνετε ότι πηγαίνουμε κατευθείαν εκεί», ψιθύρισε η Μέρεντιθ. «Προσποιηθείτε ότι πηγαίνουμε σε κάποιο άλλο κτίριο – στη Φοιτητική Λέσχη, για παράδειγμα». Κι έστριψε λίγο, σαν να σκόπευε να πάει κάπου αλλού. Μετά όμως τις οδήγησε πιο κοντά, ρίχνοντας μια ματιά στην ταινία με την οποία είχε περιφράξει η αστυνομία το γρασίδι και παριστάνοντας ότι είχε ξαφνιαστεί από τη φασαρία δίπλα τους. Η Έλενα και η Μπόνι την ακολουθούσαν, κοιτώντας τριγύρω με ορθάνοιχτα μάτια.

«Μπορώ να σας βοηθήσω, κυρίες μου;» τις ρώτησε ένας από τους φύλακες της ασφάλειας του πανεπιστημίου, μπαίνοντας μπροστά τους για να τις εμποδίσει να προχωρήσουν.

Η Έλενα έσκασε ένα ελκυστικό χαμόγελο. «Πηγαίναμε στη Φοιτητική Λέσχη, αλλά είδαμε τον συγκεντρωμένο κόσμο. Τι συμβαίνει;»

Η Μέρεντιθ τέντωσε τον λαιμό της για να κοιτάξει πίσω του. Το μόνο που κατάφερε να δει ήταν ομάδες αστυνομικών που μιλούσαν ο ένας στον άλλον, καθώς και άλλους φύλακες της ασφάλειας του πανεπιστημίου. Κάποιοι αστυνομικοί είχαν γονατίσει και έψαχναν προσεκτικά το γρασίδι.

Ειδικό έρευνήτης στον τόπο του εγκλήματος, σκέφτηκε η Μέρεντιθ αόριστα, και ευχήθηκε να ήξερε περισσότερα από όσα είχε δει στην τηλεόραση για τις διαδικασίες που ακολουθεί η αστυνομία στις έρευνές της.

Ο φύλακας της ασφάλειας έκανε ένα βήμα στο πλάι για να εμποδίσει να κοιτάξει πίσω του.

«Τίποτα σοβαρό, είχε απλώς κάτι μπελάδες ένα κορίτσι που βάνιζε μόνο του εδώ έξω».

Τους χαμογέλασε καθησυχαστικά.

«Τι είδους μπελάδες;» ρώτησε η Μέρεντιθ, προσπαθώντας ξανά να κοιτάξει πίσω του.

Αλλά εκείνος μετακινήθηκε πάλι, εμποδίζοντάς τη να δει.

«Τίποτα, μην ανησυχείτε. Κανείς δεν έπαθε τίποτα αυτή τη φορά».

«Αυτή τη φορά;» ρώτησε η Μπόνι συνοφρωμένη.

Εκείνος ξερόβηξε. «Κορίτσια, απλώς να βγαίνετε πάντα με παρέα τις νύχτες, εντάξει; Όταν τριγουρίζετε στην πανεπιστημιούπολη να είστε ή δύο δύο, ή με μεγαλύτερες παρέες, και τότε θα είστε μια χαρά. Βασικοί κανόνες ασφαλείας, έτσι;»

«Τι συνέβη όμως στο κορίτσι; Πού είναι τώρα;» ρώτησε η Μέρεντιθ.

«Τίποτα, μην ανησυχείς», της απάντησε, πιο αποφασιστικά αυτή τη φορά. Τα μάτια του είχαν καρφωθεί στη μαύρη βελούδινη θήκη που κρατούσε η Μέρεντιθ στο χέρι της. «Τι έχεις εκεί μέσα;»

«Μια στέκα του μπιλιάρδου», του είπε για να τον παραπλανήσει. «Πάμε να παίξουμε μπιλιάρδο στη Φοιτητική Λέσχη».

«Να περάσετε καλά», της είπε, και ο τόνος της φωνής του έδειξε ξεκάθαρα ότι ήθελε να τις ξεφορτωθεί.

«Θα περάσουμε», του είπε η Έλενα γλυκά, πιάνοντας τη Μέρεντιθ απ' το μπράτσο. Η Μέρεντιθ ήταν έτοιμη να ρωτήσει και κάτι ακόμη, αλλά η Έλενα την τράβηξε μακριά από τον φύλακα, προς την κατεύθυνση της Φοιτητικής Λέσχης.

«Ει!» διαμαρτυρήθηκε χαμηλόφωνα η Μέρεντιθ, όταν απομακρύνθηκαν αρκετά κι εκείνος δεν μπορούσε να τις ακούσει. «Δεν τον ρώτησα όλα όσα ήθελα να τον ρωτήσω».

«Δε θα μας έλεγε τίποτε άλλο», είπε η Έλενα. Τα χείλη της είχαν σχηματίσει μια κατηφή, ίσια γραμμή. «Είμαι σίγουρη ότι συνέβη κάτι πολύ πιο σοβαρό από το “απλώς κάτι μπελάδες”. Είδατε τα ασθενοφόρα;»

«Δεν πρόκειται να πάμε στ' αλήθεια στη Φοιτητική Λέσχη, έτσι;» ρώτησε η Μπόνι παραπονιάρικα. «Είμαι πολύ κουρασμένη».

Η Μέρεντιθ κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Καλύτερα όμως να ξαναγυρίσουμε στην εστία μας κάνοντας τον κύκλο των κτιρίων. Θα φανεί ύποπτο αν κάνουμε στροφή επιτόπου και γυρίσουμε πίσω».

«Ήταν όμως ανατριχιαστικό, έτσι; Πιστεύετε ότι...» η Μπόνι δίστασε και η Μέρεντιθ είδε ότι ξεροκατάπιε, «λέτε να έχει συμβεί κάτι πραγματικά κακό;»

«Δεν ξέρω», είπε η Μέρεντιθ. «Είπε ότι ένα κορίτσι είχε κάτι μπελάδες. Αυτό μπορεί να σημαίνει οτιδήποτε».

«Πιστεύεις ότι κάποιος της επιτέθηκε;» τη ρώτησε η Έλενα.

Η Μέρεντιθ της έριξε μια ματιά όλο νόημα. «Ίσως», είπε. «Ή ίσως να της επιτέθηκε “κάτι”».

«Ελπίζω όχι», είπε η Μπόνι ανατριχιάζοντας. «Έχω δει τόσα πολλά απ' αυτά τα “κάτι”, που μου φτάνουν για όλη την υπόλοιπη ζωή μου». Έστριψαν πίσω από το κτίριο των Φυσικών Επιστημών, προχώρησαν σ' ένα πιο σκοτεινό, απόμερο δρομάκι και ξαναγύρισαν, έχοντας κάνει κύκλο, στη φοιτητική εστία όπου έμεναν. Η ολόφωτη είσοδος της φάνταζε μπροστά τους

σαν φάρος. Μόλις είδαν το φως, άρχισαν και οι τρεις να βαδίζουν πιο γρήγορα.

«Έχω εγώ κλειδί», είπε η Μπόνι, ψαχουλεύοντας στην τσέπη του τζιν παντελονιού της. Άνοιξε την πόρτα και, μαζί με την Έλενα, μπήκαν μέσα βιαστικά.

Η Μέρεντιθ κοντοστάθηκε κι έριξε πάλι μια ματιά στον συγκεντρωμένο κόσμο. Κατόπιν, το βλέμμα της τους προσπέρασε και κοίταξε τον σκοτεινό ουρανό πάνω από την πανεπιστημιούπολη. Ό,τι «μπελάδες» κι αν είχαν εμφανιστεί, και ανεξάρτητα από το αν ήταν ανθρώπινη ή όχι η αιτία τους, ήξερε ότι έπρεπε να διατηρήσει τη φόρμα της στην εντέλεια – να είναι πάντα έτοιμη για μάχη.

Στ' αυτιά της αντήχησε σχεδόν η φωνή του πατέρα της να της λέει: «*Τέρμα ο καιρός της διασκέδασης, Μέρεντιθ!*»

Ήταν καιρός να επικεντρωθεί και πάλι στην εκπαίδευσή της, ήταν καιρός να ασχοληθεί ξανά με το πεπρωμένο που την είχε διαμορφώσει –ήταν προστάτης, ήταν Σουλέζ– για να κρατήσει αθώους ανθρώπους μακριά από το σκοτάδι.

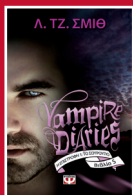
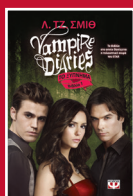
ΤΟ ΚΑΚΟ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ

Αφού ξέφυγαν από τη Σκοτεινή Διάσταση, η Έλενα και οι φίλοι της περιμένουν με ανυπομονησία να φοιτήσουν στο Ντάλκρεστ Κόλετζ, όπου είχαν φοιτήσει και οι γονείς της Έλενας. Αν και ο Ντέιμον φαίνεται να έχει αλλάξει πραγματικά, η σχέση της με τον Στέφαν δεν είναι ανέφελη. Νέοι κίνδυνοι τους απειλούν όλους και δοκιμάζουν τη φιλία τους. Όταν μάλιστα αρχίζουν να εξαφανίζονται φοιτητές από το κάμπους, κάθε νέα γνωριμία μπορεί να αποτελεί έναν πιθανό εχθρό.

Και τότε η Έλενα ανακαλύπτει ένα μυστικό που τη συνταράσσει και συνειδητοποιεί ότι ίσως να μην μπορέσει να αποφύγει την τραγωδία. Θα καταφέρει να επιβληθεί της μοίρας της; Ο Στέφαν ή ο Ντέιμον είναι αυτός που θα την πιάσει αν πέσει;

**Το ένατο βιβλίο της σειράς έρωτα και τρόμου
VAMPIRE DIARIES είναι εντελώς ξεχωριστό.**

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΑ ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0545-2

9 786180 105452

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13758

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η